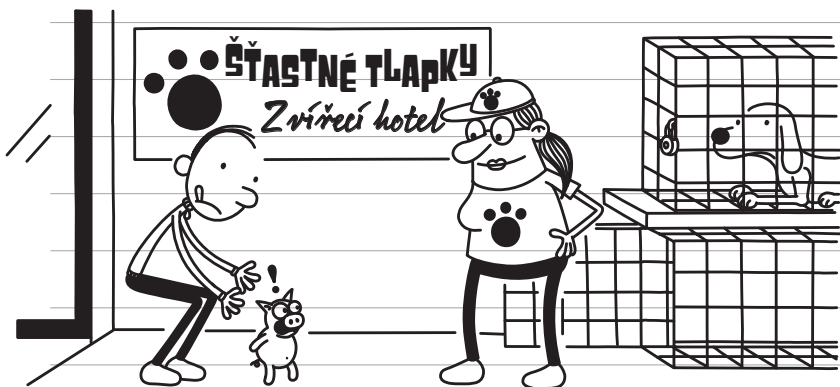

Neděle

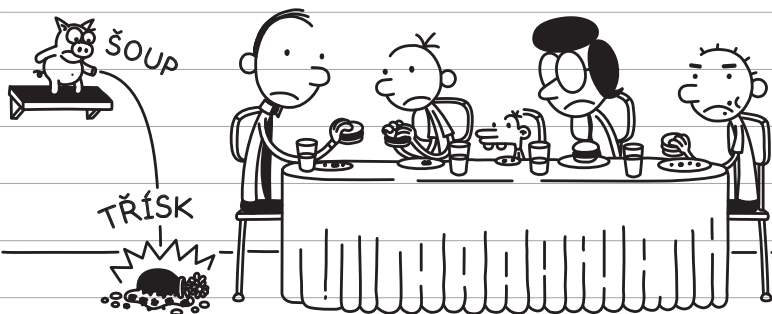
Teplota přes víkend klesla asi o patnáct stupňů, takže dneska jsme celá rodina venku hledali naše prase.

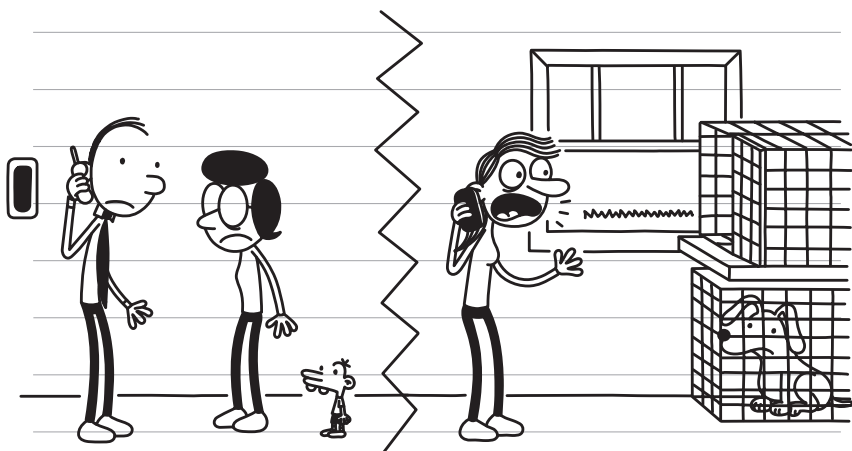
Na vánoční prázdniny jsme totiž byli pryč, a tak jsme našeho domácího mazlíčka nechali ve zvířecím hotelu. Jenže prase si nejspíš myslelo, že jsme ho měli vzít S SEBOU, a nebylo nijak nadšené, že muselo zůstat tady.

Když jsme se vrátili, tak nám prase dávalo dostatečně jasně najevo, co si myslí o tom, že jsme ho na rodinnou dovolenou nevezali.

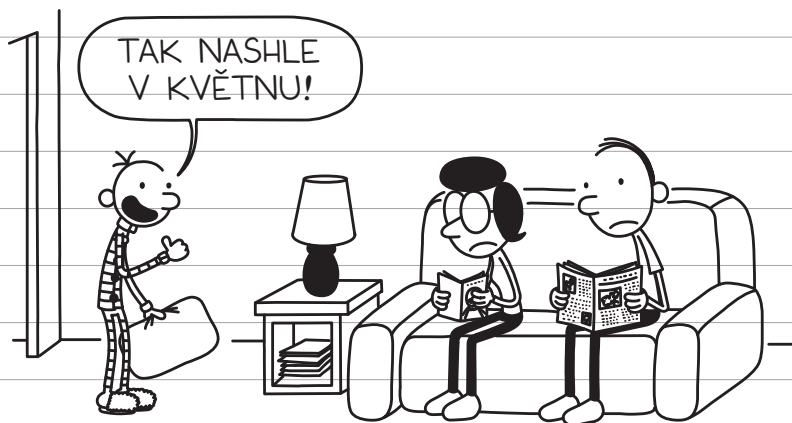
Když takhle vyrádělo pár dní, měl toho táta už plné zuby a poslal ho „na výcvik“ do zvířecí školky. Jenže ta dáma, co to tam vede, nám hned druhý den volala, že prase UTEKLO.

V poslední době jsme vylepovali plakátky, že se ztratilo a jestli ho někdo neviděl. Jenomže ono je to zvíře MAZANÉ a podle mě vůbec ztracené NENÍ. Spíš bych řekl, že se nechce nechat NAJÍT.

Já tvrdím, že se prostě někde uložilo K ZIMNÍMU SPÁNKU. Máma říká, že prasata to nedělají, ale já myslím, že by MĚLA.

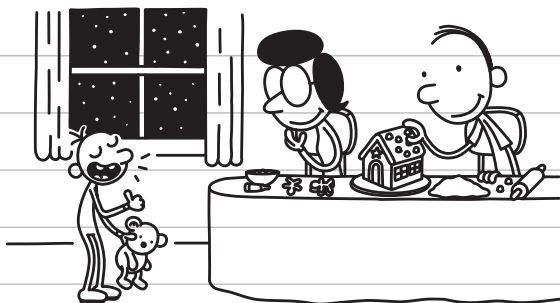
Třeba já být zvíře, dělal bych to URČITĚ. Poslední podzimní den by si podle mě všichni měli obléknout pyžamo a neprobrat se dřív než na jaře.

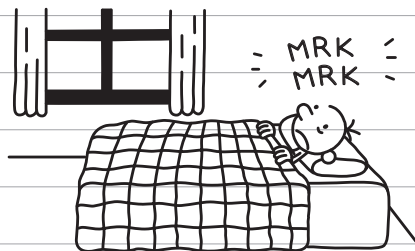
Když jsem byl menší, tak jsem to jednou dokonce ZKUSIL, ale nepovedlo se to.

Já se totiž jako malý vždycky STRAŠNĚ těšil na Vánoce a to prosincové čekání pro mě bylo úplně nesnesitelné.

Tak jsem jeden rok 1. prosince řekl rodičům, že jdu spát a ať mě vzbudí až o Vánocích. Dost mě překvapilo, když proti tomu nic neměli.

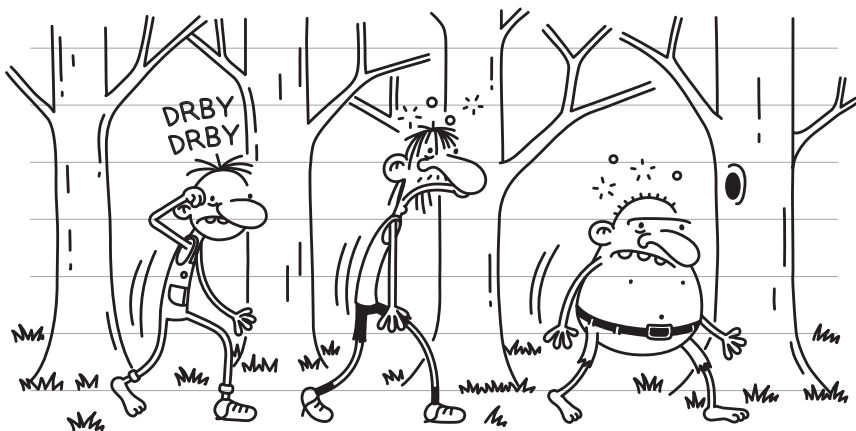
Jenomže jsem spal jenom do následujícího dne, do půl druhé odpoledne. A příštích čtrnáct dní jsem měl úplně rozhozený spánkový režim.

Náš učitel přírodopisu tvrdí, že u lidí je zimní spánek NEMOŽNÝ, ale já si nejsem tak úplně jistý, že to je pravda.

Tady kousek od nás v lese je parta takových divokých dětí, kterým všichni říkají Mingové. V ZIMĚ Mingy nevidíte nikdy, a když se NA JAŘE prvně zas objeví, vypadají, jako by se zrovna vzbudili.

Jestli v zimě NESPÍ, tak tedy vážně nevím, co dělají.

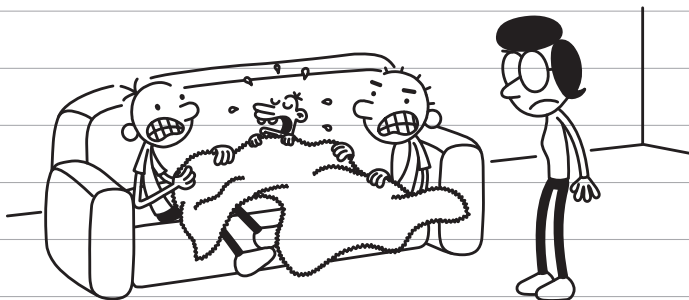

My ostatní NORMÁLNÍ lidi musíme zatnout zuby a nějak to chladné počasí vydržet.

A to se dá dělat JEDINĚ tak, že se člověk co nejvíc drží někde vevnitř a v teple.

Když jsme se před pár týdny vrátili z dovolené, měli jsme přede dveřmi balík. Byl to vánoční dárek od tety Dorothy, a když jsme ho otevřeli, byla uvnitř obří DEKA.

A byla ÚŽASNÁ. Hrozně měkká, ale přitom taky TĚŽKÁ, a přesně takové já mám rád. Jediný problém byl, že ten dárek byl pro nás všechny tři kluky. A my jsme se o něj okamžitě pohádali.

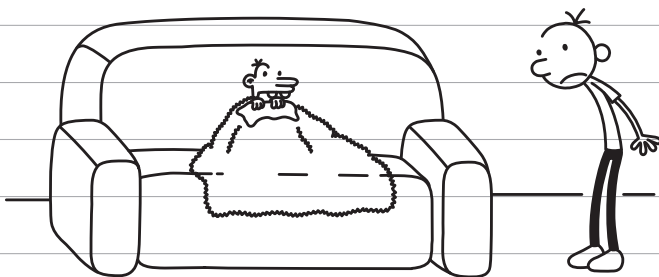

Všichni jsme ji chtěli používat najednou, a tak máma řekla, že se o ni musíme střídat.

Jenomže DĚLIT SE o něco, to nám třem nešlo nikdy, a tak máma musela sestavit celý rozpis, kde bylo přesně dané, kdy ji kdo smí používat.

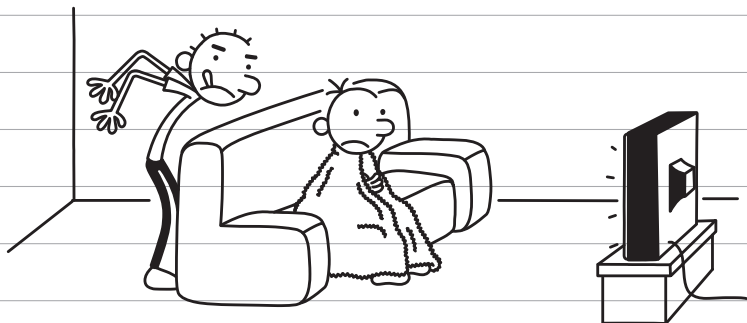
18:00	19:30	21:00
Manny	Manny	Manny
18:30	20:00	21:30
Greg	Greg	Greg
19:00	20:30	22:00
Rodick	Rodick	Rodick

Ale to nebylo FĚR. Manny má svou VLASTNÍ deku, takže měl dvakrát tolik co my.

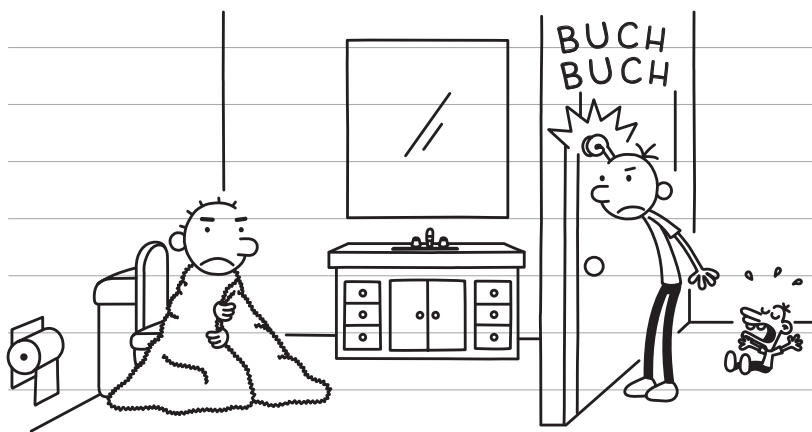

Když přišla řada NA MĚ, snažil jsem se co nejvíc si to užít.

Jenomže ono to člověka přestane těšit, když nad ním Rodrick postává čtvrt hodiny předtím, než je na řadě.

Každý jsme dostali dvě půlhodiny za večer, ale Rodrick ošidil Mannyho o JEDNO půlhodinu tak, že si deku vzal do koupelny těsně předtím, než měl začít Mannyho čas, a zavřel se tam NA HODINU, takže o kus času okradl i MĚ.

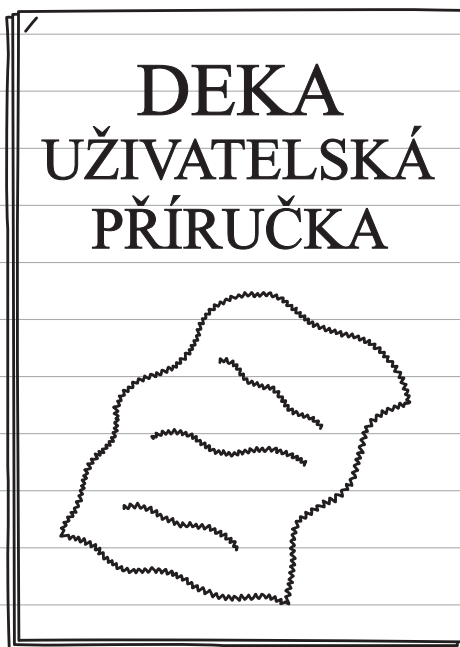

Máma pak vyhlásila pravidlo, že do koupelny si deku brát nesmíme.

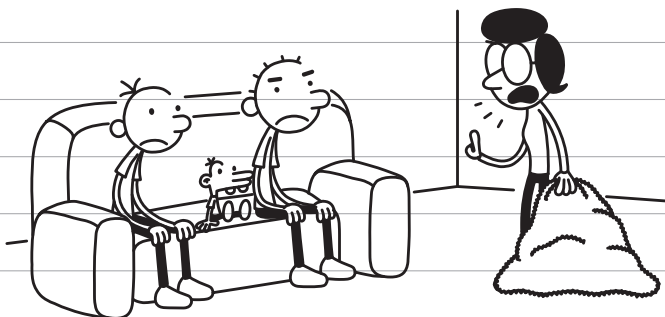
Nebo já jsem jednu noc spal s dekou ve svém pokoji a Rodrick si stěžoval, že si ji chtěl vzít na snidani.

Potom máma vyhlásila NOVÉ pravidlo, že když někdo s dekou spí, musí ji vrátit dolů do osmi ráno.

Koncem prvního týdne už těch pravidel bylo tolik, že máma musela sepsat celý MANUÁL, a ten měl nakonec nějakých pětadvacet stran.

Ale ani to problém nevyřešilo, nakonec nám máma deku sebrala, že ji dá někomu, kdo si ji „zaslouží“. Řekla, že zřejmě nemůžeme mít nic hezkého a že je to naše chyba, protože se neumíme DĚLIT.

Dospělí pořád mluví o tom, jak je skvělé se dělit o věci, ale já osobně myslím, že se to přeceňuje. A jestli někdy budu mít dost peněz, tak si postavím hrad a v každém pokoji bude veliká těžká deka.

